

Az első keresztények élete

és amit az ma számunkra jelent

Tartalom

- 1 Miért írunk az első keresztényekről?
- 2 „Megtaláltuk a Messiást!”
- 3 „Íme, mi elhagytunk mindent, és követőid lettünk.” – A tanítványok Jézussal töltött ideje
- 4 „Miért keresitek az élő a halottak között?” – A Golgotától pünkösdig
- 5 „Mit tegyünk, atyámfiai?” – A gyülekezet kialakulása és élete
- 6 „Mindenük közös volt” – A vagyonközösség
 - 6.1 A tizedről
- 7 Bárányok a farkasok között
- 8 Mit jelent számunkra mindez?

📌 1 Miért írunk az első keresztényekről?

Amikor az első keresztényekről írunk, nem csupán életmódjukat és nézeteiket szeretnénk bemutatni. Legyen ez az írás segítség annak átgondolásában, hogy **miért** éltek úgy az első keresztények, ahogyan éltek.

Manapság az emberek gyakran azt a nézetet vallják, hogy a mostani körülmények között már nem lehet úgy élni, mint akkoriban, illetve hogy az első gyülekezetben a hívők csak kezdeti lelkesedésükből fakadóan osztották meg az életüket olyan buzgón egymással. Szeretnénk rámutatni arra, hogy az első keresztények élete annak a folytatása volt, amit a tanítványok Mesterük életében láttak. Megértették, hogy Jézus odaadása követendő példája minden igaz istentiszteletnek, és követése azt jelenti. Amint ő kész volt, éppúgy késznek kell lenniük az egész életüket Istenért, a hittestvérekért, és Isten országának a növekedéséért adni, bármit is jelentsen ez. Akkor ez így volt, és ma sem lehet másképp.

A napjainkat jellemző „vasárnapi” és „hobbyi kereszténység” nem szükségszerű következménye a megváltozott társadalmi körülményeknek. Sokkal inkább annak a kifejezése, hogy jöllehet sokan szeretnének valamilyen módon üdvözülni, arra mégsem képesek, hogy a keskeny úton járjanak. Jézus idejében is voltak ilyen hozzáállású emberek, akiket óva intett:

Miért mondjátok nekem: Uram, Uram, ha nem teszitek, amit mondok? Aki hozzám jön, hallja beszédeimet, és azok szerint cselekszik: megmutatom nektek, kihez hasonló. Hasonló ahhoz a házépítő emberhez, aki leásott, mélyre hatolt, és a kősziklára alapozott: amikor árvíz jött, beleütközött az áradat abba a házba, de nem tudta megingatni, mert jól volt megépítve. Aki pedig hallotta beszédeimet, de nem azok szerint cselekedett, az hasonló ahhoz az emberhez, aki alap nélkül a földre építette a házat: beleütközött az áradat, és azonnal összeomlott az a ház, és teljesen elpusztult. (Lukács 6:46-49)

2 „Megtaláltuk a Messiást!”

Amikor Keresztelő János elkezdte bűnbánatra hívni és kereszteni a zsidókat, hogy felkészítse őket a Messiás eljövetelére, Jézus még nem kezdte meg nyilvános munkálkodását. János sok zsidót magához vonzott, különösen azokat, akiknek nagy reménységük volt afelől, hogy Isten már nem vár sokat a megígért Megváltó elküldésével. Voltak közöttük olyanok is, akik később Jézus legbizalmasabb tanítványaivá váltak. János apostol beszámol arról, hogyan ismerte meg Jézust:

Másnap ismét ott állt (Keresztelő) János két tanítványával együtt, és rátekinve Jézusra, aki arra járt, így szólt: „Íme, az Isten Báránya!” Meghallotta a két tanítvány, hogy ő ezt mondta, és követték Jézust. Jézus megfordult, és amikor meglátta, hogy követik őt, megszólította őket: „Mit kerestek?” Ők pedig ezt válaszolták: „Rabbi - ami azt jelenti: Mester -, hol van a lakásod?” Ő így szólt: „Jöjjetek, és meglátjátok.” Elmentek tehát, meglátták, hol lakik, és nála maradtak azon a napon; körülbelül délután négy óra volt ekkor. A kettő közül, akik ezt hallották Jánostól és követték őt, András, Simon Péter testvére volt az egyik. Ő mihelyt találkozott testvérével, Simonnal, ezt mondta neki: „Megtaláltuk a Messiást” - (ami azt jelenti: Felkent). *(János 1:35-41)*

Miután Keresztelő János megkeresztelte Jézust, világosan tanúbizonyságot tett arról, hogy Jézus az Isten szolgálója, aki meg fogja menteni Izráelt. Akik hozzá mentek, azokat Jézushoz irányította, így János messiási mozgalmának középpontja áthelyeződött Jézusra, ahogyan az alábbi idézet is mutatja:

(János tanítványai) odamentek Jánoshoz, és ezt mondták neki: „Mester, aki veled volt a Jordánon túl, akiről te bizonyosságot tettél, íme, az keresztes, és mindenki őhöz megy.” János így válaszolt: „Semmit sem szerezhetsz az ember, ha nem a mennyből adatott meg neki. Ti magatok tanúskodhattok arról, hogy megmondtam: Nem én vagyok a Krisztus, hanem előtte küldtettem el. Akié a menyasszony, az a vőlegény, a vőlegény barátja pedig, aki ott áll, és hallja őt, ujjongva örül a vőlegény hangjának: ez az örömöm lett teljessé. Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.” *(János 3:26-30)*

3 „Íme, mi elhagytunk mindent, és követőid lettünk.” - A tanítványok Jézussal töltött ideje

A sok ember közül, akik hallgatták és időről-időre követték őt, Jézus kiválasztott tizenkét férfit, hogy mindig vele legyenek. [1] Nekik, az apostoloknak különösen sokat magyarázott. Ők ismerték Jézust legjobban, aki tanította és formálta őket, hogy később fel tudják vállalni felelősségüket Isten új népének megalapításában, az egyház létrehozásában.

Amikor egyszer megkérdezték Jézust, hogy mi a legfontosabb parancsolat, a következőt válaszolta:

Jézus így válaszolt: A legfőbb ez: Halljad, Izráel, az Úr, a mi Istenünk, egy Úr, és szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből. A második ez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Nincsen más, ezeknél nagyobb parancsolat. *(Márk 12:29-31)*

Amikor Jézus az utolsó együtt töltött éjszakán az új parancsolatot adta tanítványainak - úgy szeressék egymást, ahogyan ő szerette őket [2] -, saját életét állította eléjük annak példájául, hogy mit jelent a

legfőbb parancsolat betöltése. Habár a tanítványok ekkor még nem értették ennek a szeretetnek a mértékét, hiszen legnagyobb bizonyítéka, az igazágtalan és kegyetlen kereszthalál felvállalása még nem történt meg, a Jézussal való mindennapi együttlét során már sok mindent láttak tőle:

- A vele töltött vándorélet bizonytalanságaiban és kiszámíthatatlanságaiban feltétel nélküli, Istenbe vetett mély bizalmat tanulhattak a példáján keresztül. Jézus úgy ismerte az Atyát, mint aki a Szeretet, és tudta, hogy az Atya mindennel ellátja őt, amire szüksége van.
- Látták imaéletét is, az Atyával való mély kapcsolatát, amelyből erőt merített minden tettehez. Így tudott ellenállni minden kísértésnek, emberektől jövő elismerésnek és dicsőségnek; engedelmessé válni és az Istennek való teljes odaadásban élni. [3] Ez biztosan nagy hatással volt a tanítványokra, mert kérték tőle, hogy tanítsa őket imádkozni. [4]
- Látták együtt érző és elfogulatlan odafordulását a gyengékhez, megvetettekhez és kiteszítottakhoz, azokhoz, akiknek különböző bűnök rabságából kiutat tudott mutatni. [5]
- Munkálkodása idején minden nap fáradhatatlanul rendelkezésére állt azoknak, akik olyanok voltak, mint a „pásztor nélküli juhok”. „Pásztor-szeretete” olyan nagy volt, hogy saját szükségleteit is háttérbe szorította azért, hogy a szellemileg éhezőknek táplálékot adhasson. Arról is olvasunk, hogy néha olyan sokan jöttek hozzá, hogy még evésre sem volt ideje. [6]
- Az apostolok ismerték félelem nélküli világos fellépését is az önmagukat igaznak tartó farizeusokkal való vitákban. Jézus látta, hogy csak képmutatásuk leleplezése mentheti meg őket az örök pusztulástól.
- Azt is tanította tanítványainak, hogy még az ellenségeiket is szeressék, tehát az ellenséges lelkületet ne gyűlölettel vagy haraggal viszonyozzák, hanem alázatos és szerető hozzáállással szégyenítsék meg a másik embert. [7]
- Végül a tanítványok azt is megtapasztalták, hogyan állt ki Jézus megalkuvás nélkül az általa hirdetett igazság mellett. Inkább a halált választotta, mint hogy bármit is visszavonjon, vagy hogy elmeneküljön ellenségei elől, és így hiteltelenné tegye magát és üzenetét. Tudta, hogy az emberek üdvössége múlik ezen. A jó pásztor életét adja a juhokért. [8]

A tanítványok mindezekben látták Jézus önzetlen szeretetét: kész volt adni és szolgálni anélkül, hogy az emberektől ezért jutalmat vagy köszönetet várt volna. [9]

4 „Miért keresitek az élőket a halottak között?” - A Golgotától pünkösdig

Bár Jézus felkészítette tanítványait arra, hogy meg fog halni, de fel is támad majd, [10] halálának ténye mégis tragédia volt számukra, mely úgy tűnt, minden reményüket szétoszlatta. A harmadik napon azonban megjelent nekik feltámadtként. Az ezt követő néhány hétben, amit újra Jézussal töltöttek, nagy mértékben átértékelték gondolkodásukat. Megtanulták, hogy mindent új fényben lássanak. Ez idő alatt teljesen világossá vált számukra, hogy a Messiás nem olyasvalaki, aki egy földi békebirodalmat akar felállítani, és minden istentelent meg akar semmisíteni. Isten országának e világ konkolya között kell jó gyümölcsöket hoznia (Máté 13:24–30.36–43). A tanítványoknak a föld végső határáig kellett elvinniük Jézus üzenetét (Apostolok cselekedetei 1:1–9). Mindenütt hirdetniük kellett Isten kegyelmét, aki

szeretetből emberré lett. Jézusban maga Isten jött el a világba. Odaadásával el akarta vezetni az embereket szerető Teremtőjükkel szembeni lázadásuk vagy közömbösségük megbánására, az Isten és embertársaik iránti szeretetben való életre. Ez az üdvösség útja, amelyért a tanítványok ettől fogva életüket adták.

Pünkösdkor a tanítványok megkapták a Szent Szellemet. Ez a döntő jelentőségű esemény arra indította őket, hogy kimenjenek és prédikáljanak. Isten Szelleme segített nekik minden félelmet legyőzni, és szavakat adott nekik, amelyek másokat szíven találtak. Azok közül a zsidók közül, akik pünkösdkor Jeruzsálemben voltak, sokan hittek a tanítványok bizonyágtételének Jézus feltámadásáról és arról, hogy ő az Istentől küldött Messiás. Ezzel kezdődött el az egyház tulajdonképpeni története.

5 „Mit tegyünk, atyámfiak?” - A gyülekezet kialakulása és élete

A következő idézetet az Apostolok cselekedetei 2. rész 32–47-es verseiben találjuk. Tartalmazza annak a beszédnek az utolsó részét, amelyet Péter apostol a pünkösti esemény után tartott a zsidók előtt Jeruzsálemben, [11] és azoknak a reakcióját, akik hittek:

Ezt a Jézust támasztotta fel az Isten, aminek mi valamennyien tanúi vagyunk. Miután tehát felemeltetett az Isten jobbjára, és megkapta az Atyától a megígért Szentlelket, kitöltötte ezt, amint látjátok is, halljátok is. Mert nem Dávid ment fel a mennyekbe, hiszen ő maga mondja: Így szólt az Úr az én uramhoz: Ülj az én jobбомra, amíg ellenségeidet lábad zsámolyává teszem. Tudja meg tehát Izráel egész háza teljes bizonyossággal, hogy Úrrá és Krisztussá tette őt az Isten: azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek.” Amikor ezt hallották, mintha szíven találtak volna őket, ezt kérdezték Pétertől és a többi apostoltól: „Mit tegyünk, atyámfiak, férfiak?” Péter így válaszolt: „Térjete meg, és keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát.” Mert tiétek ez az ígélet és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.” Még más szavakkal is lelkükre beszélt, és így kérlelte őket: „Szabaduljatok meg végre ettől az elfajult nemzedéktől!” Akik pedig hittek a beszédének, megkeresztelkedtek, és azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk. Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban. Félelem támadt minden lélekben, és az apostolok által sok csoda és jel történt. Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt. Vagyonukat és javaikat eladták, szétosztották mindenkinek: ahogyan éppen szükség volt rá. Napról napra állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben; dicsérték az Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel.

Ugyanúgy, mint Jézus, [12] Péter is a bűnbánatra való felhívást állította az első helyre. Annak, hogy Isten gyermekeiként új életet kezdjenek, az volt a feltétele, hogy a régi, bűn által uralt életüktől elforduljanak. Aki Istenhez akart tartozni, a világosságra kellett hoznia bűneit, amelyek Istentől, de embertársaiktól is elszakították őt.

Ez pedig az az üzenet, amelyet tőle hallottunk, és hirdetünk nektek, hogy az Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség. Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és a sötétségben járunk, akkor hazudunk, és nem cselekszünk az igazságot. Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van

egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. (1 János levél 1:5-7)

Az ember csak őszinte szívvel közeledhet a szent Istenhez. Ha valaki feltárja a bűneit előtte, Isten elfedezi azokat [13] azokat. Megbocsát neki, és új emberré formálja őt: olyanná, aki engedi, hogy Szelleme vezesse, és Isten Szelleme szeretetre vezeti őt. **Jézus tanítványai megtanulták Mesterüktől, hogy a szeretet az egész élet Isten akarata szerinti odaadását jelenti. Ez formálta a hívők életét az első gyülekezetben.** A szeretet, amelyet Isten minden gyermekének a szívébe tölt,[14] arra indította őket, hogy többé már ne önmaguknak éljenek. Pál ezt így fejezte ki:

Mert a Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt; és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt. (2 Korinthus levél 5:14-15)

Mivel **az első keresztények**, éppen úgy, mint Jézus, **nem magukért akartak élni**, engedték, hogy Isten mindentől megszabadítsa őket, ami a szeretetüket akadályozhatná: kötődés házhoz, szántóföldhöz, családtagokhoz, saját tervekhez... [15] Készek voltak mindentől és mindenkitől elszakadni, ami és aki hátráltatta őket az Istenért és az emberek üdvösségéért való szolgálatban. Jézustól tudták, hogy ez másképp nem lehetséges, és hogy ehhez ígéret is kapcsolódik:

Péter megszólalt, és ezt mondta neki: „Íme, mi elhagyunk mindent, és követőid lettünk.” Jézus így szólt: „Bizony, mondom néktek: senki sincs, aki elhagyta házát vagy testvéreit, anyját vagy apját, gyermekeit vagy szántóföldjeit énértem és az evangéliumért, és ne kapna százannyit: most ebben a világban házakat és testvéreket, anyát, gyermeket, és szántóföldeket üldöztetésekkel együtt, a jövő világban pedig örök életet. (Márk 10:28-30)

Az önmegtagadásra való készség, [16] az önmaguk által irányított élet feladása szabaddá tette őket az Isten országához tartozó dolgokra. Mindennap elmentek a templomba, [17] ahol sok zsidónak beszéltek és tettek bizonyosságot Jézusról, a Messiásról. Házaikban nap mint nap közösségben voltak egymással. Ezekben a kisebb összejöveteleken senki sem maradt közöttük ismeretlen. Nem voltak liturgiák vagy programok, amelyeket „minden kötöttség nélkül” lehetett látogatni. Egészen gyakorlati módon éltek meg azt, ahogyan egymás testvéreivé, szüleivé, gyermekeivé váltak, akkor is, hogyha azelőtt teljesen idegenek, sőt egymás ellenségei voltak. A gyülekezet mindenki számára nyitott volt: szegények és gazdagok, férfiak és nők, zsidók és görögök, rabszolgák és szabadok, fiatalok és idősek számára egyaránt. Közösségi életük arra épült, amit az apostolok Jézus életéről, parancsolatairól, Isten lényéről és akaratáról tanítottak. Ahogyan Jézus szolgált az embereknek, ők is szolgálták, bátorították, intették, vigasztalták egymást. Mivel a lehető legtöbb időt töltötték az egymással való közösségben, valóban ismerték egymást és tudták, miben szorul segítségre testvérük. Az olyan kapcsolatokban, amelyek felszínesek, mert az ember nem akarja megnyitni magánéletét a másik előtt, nem jöhet létre valódi szeretet. A keresztények akkoriban megosztották az örömeiket és szomorúságukat, bevallották egymásnak a gyengeségeiket, bűneiket is, [18] és kölcsönösen segítettek egymást hitbeli harcaikban. Minden, amit tettek, abból a vágyból fakadt, hogy támogatni akarják egymást a szent, Istennek tetsző életben, hogy együtt, mindannyian elérjék a hit célját: az örök örömet Isten jelenlétében. Az, hogy milyen fontos a mindennapi testvéri bátorítás az üdvösséghez, világosan kifejeződésként jut a Zsidó levél 3:12-14-ben:

Vigyázzatok, testvéreim, senkinek ne legyen közületek hitetlen és gonosz szíve, hogy

elszakadjon az élő Istentől. Sőt buzdítsátok egymást minden egyes napon, amíg tart a ma, hogy meg ne keményedjék közületek valaki a bűn csábításától. Mert részeseivé lettünk a Krisztusnak, ha azt a bizalmat, amely kezdetben élt bennünk, mindvégig szilárdan megtartjuk.

Jézus szavait betöltve [19] az első keresztények szeretetük, odaadásuk és egyetértésük által világosság voltak, aminek hatása volt a körülöttük lévő emberekre. Mindazonáltal senki sem mert hozzájuk csatlakozni, aki nem vágyott ugyanúgy a szent életre, mint ők. [20]

A közös hit Jézusban mint Megváltóban és abban, hogy szavai igazak, szorosán összekötötte őket egymással. Ez azonban azt is jelentette, hogy kapcsolataikat lerombolta, ha valaki önmaga által meghatározott úton akart járni, és már nem akart önzetlenül szeretni. Anániás és Szafira példája [21] mutatja, milyen súlyos az, amikor keresztények már nem őszinték a szívükben. Ők ketten eladtak egy szántóföldet, de az árát nem őszinte készségeiből osztották meg, és hazudtak az apostoloknak. Meg is tarthatták volna a birtokukat, ha lett volna erre okuk. Nem kellett volna elrejtenuik döntésüket, és mindent meg lehetett volna beszélni nyíltan és bizalomban.

Isten gyülekezetében nem maradhatnak meg őszintétlen emberek. Ha már hiányzik Isten akaratának őszinte keresése, elvész az alapja a közös szolgálathoz szükséges bizalomnak.

Anániás és Szafira esete az első keresztények közös életének egy további pontjához vezet: **a vagyonközösséghez.**

6 „Mindenük közös volt” - A vagyonközösség

Egy korábban idézett igeszakaszban, a Márk 10:28–30-ban Jézus házakat és szántóföldeket ígért a tanítványoknak. Ez az ígéret azáltal teljesedett be, hogy a keresztények már nem tekintették magántulajdonnak azt, amijük volt. Mindenük közös volt, és javaikat megosztották hitbéli testvéreikkel. Senki sem írta ezt nekik elő. Isten előtt, szabadon döntöttek afelől, hogyan használták fel tulajdonukat. A vagyonközösség jól kifejezte egymás iránti bizalmukat, a közöttük lévő mély egységet és összetartozást. Ilyesmit nem lehet találni a világban. Mivel új emberekké váltak, nem ragaszkodtak már földi javaikhoz. Legértékesebb kincsüket a romolhatatlan mennyei javak jelentették, amelyért életüket is adták, ezért magától értetődő volt számukra, hogy a mulandó földi javaikat is odaadják Isten országáért. Nem arról volt szó, hogy mindenüket egy közös pénztárba dobták, hanem arról, hogy készséggel segítettek a szükségben levőknek azzal, amijük volt. Nemcsak az Apostolok cselekedetei 2. részében van erről szó, hanem a 4. rész 32–37-ben is:

A hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt. Senki sem mondott vagyonából bármit is a magáénak, hanem mindenük közös volt. Az apostolok pedig nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon. Nem volt közöttük egyetlen szűkölködő sem, mert akiknek földjük vagy házuk volt, eladták azokat, az eladott javak árát pedig elhozták, és letették az apostolok lába elé, azután szétosztották mindenkinek úgy, ahogyan szüksége volt rá. József például, akinek az apostolok a Barnabás melléknevet adták, ami azt jelenti: Vigasztalás fia, egy ciprusi származású lévita, mivel földje volt, szintén eladta, elhozta a pénzt, és letette az apostolok lába elé.

A mai úgynevezett egyházakban, amelyekben a testvérszeretetet programok látogatása, vagy vallásos formák helyettesítik, a vagyon megosztására való készsége sem lehet megtalálni. Ezen sem az egyházadó,

amelyre semmiféle bibliai alap nincsen, sem a különböző felekezetekben szokásos tized nem változtat. Valójában ezzel az ember tulajdonának csak egy töredékét adja oda. A teológusok látszatérveket keresnek, amelyekkel igazolhatják, hogy miért nincs manapság vagyonszövetség. Sok egyháztag szívesen el is fogadja ezeket az érveket, hiszen szükségük van valamire, amivel leplezhetik az anyagi javaikhoz kapcsolódó önzésüket. Így például azt mondják, hogy a keresztények akkoriban azért osztották meg mindenüket, mert Jézus közeli visszajövetelét várták, és azt gondolták, mivel Jézus hamarosan visszajön, úgysem lesz már sokáig szükségük földi javaikra. Néha azt is mondják, hogy már nem dolgoztak, és ezáltal a jeruzsálemi gyülekezet elszegényedett. Ezért kellett később Pálnak pénzt gyűjtenie, hogy a jeruzsálemi híveket megmentse az őket fenyegető, maguknak okozott állítólagos éhhaláltól.

Ezekben az „érvekben” annak a szeretetnek a rosszindulatú eltorzítását látjuk, amelyet Isten munkált a keresztények között. Aki ilyen dolgokat állít, annak tudatában kell lennie, mivel is vádolja meg az apostolokat. Azt mondja ezzel, hogy ebben a pontban nem vezette őket Isten Szelleme, és a gyülekezetet zsákutcába terelték. Közvetett módon Jézus bölcsességét is megkérdőjelezi, aki épp ezeket a férfiakat választotta ki arra, hogy általuk építse fel egyházát. Azt sem veszi figyelembe, hogy Isten maga erősítette meg az apostolok szellemi tekintélyét az általuk véghezvitt csodákon keresztül. Szomorú látni, hogy egyesek, különösen teológusok inkább az apostolok tekintélyét ássák alá, és Isten munkálkodását kérdőjelezik meg ahelyett, hogy a saját életüket vizsgálnák meg kritikusan Isten előtt, aki látja az emberek szívét. A következőkben részletesebben is kitérünk az egyes „érvekre”:

A Bibliából nem lehet bizonyítani, hogy az első keresztények Jézus korai visszajövetelét várták. Jézus rájuk bízta, hogy vigyék el az evangéliumot a föld végső határáig.[22] A tanítványok bizonyára nem éltek abban a hiú reményben, hogy ez néhány év alatt be fog következni. **AJÁNOS 21:18-19-ben** azt olvassuk, hogy Jézus megígérte Péternek, amikor megöregszik, erőszakos halállal fog meghalni. Ez egyértelmű utalás arra, hogy Péter nem fogja megélni Jézus visszajövetelét földi élete során. A keresztények biztosan mindenkor készen akartak állni arra, hogy Jézussal találkozzanak. Ebben a várakozásban éltek, függetlenül attól, mikor fog ez megtörténni. Jézus maga tanította őket (és minket mindannyiunkat) arra, hogy legyenek éberek, mert az Emberfia úgy fog eljönni, mint éjjel a tolvaj.[23]

Az eladott földek olyan földek voltak, amelyekre már nem volt szükségük. Ennek hátterében azt állt, hogy sok kegyes zsidó abban a várakozásban élt, miszerint a Messiás Jeruzsálemben fog megjelenni. Ezért többen földeket vettek Jeruzsálemben és Jeruzsálem környékén, hogy ott temetkezhessenek el. Azt remélték, így a halottak feltámadásakor, az utolsó napon, amikor a Messiás eljön, mindjárt a közelében lesznek. Amikor azonban keresztényekké váltak, tudták, hogy Jézus, a Messiás már eljött, ezért valószínűleg éppen ezeket a földeket adták el a rászorulóknak javára. De továbbra is házaikban laktak és ott gyülekeztek össze, ahogyan azt az Apostolok cselekedetei 2. részéből idézett szövegben olvastuk.

Azt is feltételezhetjük, hogy a keresztények Jeruzsálemben nem gondolkodtak másképp a munkáról, mint Pál, aki a thesszalonikaiaknak írt levelében nagyon világos, intő szavakkal ír némely rendetlenül élő testvérrel szemben:

Testvéreim, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében parancsoljuk nektek, hogy tartsátok távol magatokat minden olyan testvértől, aki tétlenül és nem a szerint a hagyomány szerint él, amelyet tőlünk vettetek át. Mert magatok is tudjátok, hogyan kell követnetek minket; hiszen mi nem tétlenkedtünk közöttetek, nem éltünk senkinél ingyen kenyéren, hanem fáradsággal és vesződséggel dolgoztunk éjjel és nappal, nehogy valakit is megterheljünk közületek. Nem azért, mintha nem volna meg a jogunk erre, hanem azért, hogy önmagunkat állítsuk elétek követendő példaként. Mert akkor is, amikor nálatok voltunk, azt parancsoltuk nektek: ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék. Mert

halljuk, hogy némelyek tétlenül élnek közöttetek, nem dolgoznak, hanem haszontalan dolgokat művelnek. Az ilyeneknek pedig megparancsoljuk, és a lelükre kötjük a mi Urunk Jézus Krisztusban, hogy csendben dolgozva, a maguk kenyerén éljenek.
(2 Thesszalónika levél 3:6-12)

A keresztények közötti vagyonközösség nem jelenti azt, hogy mások javaival élve az ember tétlenkedhet. Mindenkinek munkával kell gondoskodnia a megélhetéséről, és szerényen kell élnie, hogy adni tudjon azoknak, akik szükségben vannak.

A palesztinai gyülekezet számára történt gyűjtés, amelyről az Újszövetségben olvashatunk,^[24] nem arra példa, hogy a vagyonközösség nem működött, hanem inkább arra, hogy milyen áldásos volt az egész egyházra kiterjedően. A gyűjtés oka egy általános éhínség volt, amelyről az Apostolok cselekedetei 11:27-30-ban olvashatunk:

Ezekben a napokban próféták jöttek le Jeruzsálemből Antiókhiaába. Előállt egyikük, név szerint Agabosz, és a Lélek által megjövendölte, hogy nagy éhínség lesz az egész földön. Ez be is következett Klaudiusz idejében. A tanítványok pedig valamennyien elhatározták, hogy aszerint, amint kinek-kinek módjában áll, valami segítséget küldenek a Júdeában lakó testvéreknek. Ezt meg is tették, és elküldték Barnabással és Saullal a gyülekezet elöljáróihoz.

Az éhínség bizonyára különböző mértékben érintette a Római Birodalom területeit. A zsidók eleve szegényebbek voltak, mivel különféle adókat és vámokat kellett fizetniük: tizedet a papok és a templomi szolgálat számára, templomadót a templom helyreállítására, fejadót a császár számára, valamint vámokat a vámszedőknek. Ebben a helyzetben az anyagilag jobb körülmények között élő keresztényeknek magától értetődő volt, hogy segítsenek az elszegényedett Palesztinában élő testvéreiknek, akiket az éhínség komolyabban érintett. Pál ebben az összefüggésben ír a macedóniaiakról a 2 Korinthus levél 8:3-4-ben:

Tanúskodom arról, hogy erejük szerint, sőt erejükön felül is önként adakoztak, és erősen sürgetve kérték tőlünk, hogy a szentek iránti szolgálatban adakozással részt vehessenek.

Ezzel a bátorítással folytatja a korinthusiak számára:

Nem parancsként mondom, hanem azért, hogy mások buzgósága által a bennetek levő szeretet valódiságát is kipróbáljam. Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét; hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok. Tanácsot is adok ebben az ügyben, mert ez hasznos nektek, akik nem csak a cselekvést, hanem előzőleg az akarást is elkezdtétek tavaly óta. Most pedig a cselekvést is végezzétek el, hogy amilyen az akarás készsége, olyan legyen a véghezvitel is, aszerint, amitek van! Mert ha megvan a készség, az aszerint kedves, amije kinek-kinek van, nem aszerint, amije nincs. Ugyanis azért, hogy másoknak könnyebbségük legyen, nektek ne legyen nyomorúságotok. Ellenben az egyenlőségnek megfelelően a mostani időben a ti fölöslegetek pótolja azok hiányát, hogy máskor azok fölöslege is pótolja majd a ti hiányotokat, hogy így egyenlőség legyen; amint meg van írva: „Aki sokat szedett, annak nem lett többje, és aki keveset, annak nem lett kevesebbje.” (2 Korinthus levél 8:8-15)

A pénzgyűjtés nem úgy történt, hogy azáltal mások kerültek nehéz helyzetbe. Célja az volt, hogy mindenkinek meglegyen, amire szüksége van az élethez. Ezt a javak megosztására való készséget Pál Jézus

lelkületével támasztja alá, aki „szegénnyé” lett, hogy szegénysége által mások meggazdagodjanak, és nem közeli visszajövetelének a várásával. Pál ezt szeretetük valóságának bizonyítékaként látja, hiszen a keresztényeknek nem szavakkal, hanem cselekedettel és valóságosan kell egymást szeretniük:

Abból ismerjük a szeretetet, hogy ő az életet adta értünk; ezért mi is tartozunk azzal, hogy életünket adjuk testvéreinkért. Aki pedig világi javakkal rendelkezik, de elnézi, hogy a testvére szükségét szenved, és bezárja előtte a szívét, abban hogyan lehetne az Isten szeretete? Gyermekeim, ne szóval szeressünk, ne is nyelvvél, hanem cselekedettel és valóságosan. *(1 János levél 3:16-18)*

A Zsidó levél 13:16-ban egy további buzdítást találunk a vagyon megosztására:

A jótékonyaságról és az adakozásról [25] pedig el ne feledkezzetek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten.

Itt is látjuk, hogy az egyéni javakat nem azért osztották meg a rászorulókkal, mert Jézus közeli visszajövetelét várták, hanem azért, mert ez Istennek tetsző áldozat.

⚓ 6.1 A tizedről

Röviden a tized kérdéséről: mint már említettük, ez a gyakorlat igen elterjedt a különböző felekezetekben, és valószínűleg sokan azt gondolják, hogy biblikus az, amit tesznek. Valóban olvashatunk a Bibliában a tizedről, de nem úgy, mint keresztény gyakorlatról. Az Ószövetségben a tized beszolgáltatásának az volt a célja, hogy lehetővé tegye a papok és a lévíták szolgálatát, és anyagilag támogassa a templomi áldozást.[26] Részben olyan adókat is jelentett, amelyeket a királyoknak kellett beszolgáltatni.[27] Az Újszövetségben azonban sehol sem találunk utalást arra, hogy a keresztények között ez a gyakorlat lett volna. Ehelyett azt találjuk, hogy mindent megosztottak egymással. Ez egyezik az *Apostolok cselekedetei 4:32*-beli leírással is, ahol azt olvassuk, hogy a hívők **szívükben és lelkükben egyek** voltak. Ez a mély bizalom, amit gyakran még családokban sem lehet megtalálni, a vagyonra is kiterjedt. Azért volt ez lehetséges közöttük, mert ismerték egymás életét. Tudták, hogy minden testvér őszintén keresi Isten akaratát, ezért pénzüket vagy egyéb javaikat is a másira bízhatják, mert Isten akarata szerint fogja azokat felhasználni.

⚓ 7 Bárányok a farkasok között

A kezdeti lelkesedés után, amellyel a jeruzsálemi nép a keresztényekhez viszonyult, hamarosan beteljesedtek Jézus szavai:

Íme, én elküldelek titeket, mint juhokat a farkasok közé: legyetek tehát okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok. Óvakodjatok az emberektől, mert átadnak a törvényszékeknek, és megkorbácsolnak zsinagógáikban, sőt helytartók és királyok elé hurcolnak énmiattam, tanúbizonyságul nekik és a pogányoknak. Amikor azonban átadnak titeket, ne aggódjatok amiatt, hogy miképpen vagy mit mondjatok, mert megadatik nektek abban az órában, hogy mit mondjatok. Mert nem ti vagytok, akik beszéltek, hanem Atyátok Lelke szól általatok. Akkor majd testvér a testvérét, apa a gyermekét adja halálra, gyermekek támadnak szüleik ellen, és megöletik őket, és mindenki gyűlöl majd titeket az én nevemért, de aki mindvégig kitart, az üdvözülni fog. *(Máté 10:16-22)*

A zsidók vallási vezetői kezdettől fogva megpróbálták megakadályozni ennek az új irányzatnak[28] a terjedését. Féltették a népre gyakorolt befolyásukat, az emberek előtti dicsőségüket, és nem akarták hallani az igazságot életükre vonatkozóan. [29] Ezért megtiltották az apostoloknak, hogy beszéljenek, megkorbácsoltatták és bebörtönözték őket. [30] A tanítványok azonban „nem hagytak fel a naponkénti tanítással, és hirdették a Krisztus Jézust a templomban és házanként” (Apostolok cselekedetei 5:42). Amikor István szembesítette a nagytanács tagjait vétkükkel, hogy meggyilkolták Isten igaz szolgáját, és mutatta nekik, milyen mértékben ellenállnak Istennek, ők rárohanva halálra kövezték. Ezzel ő volt az első, aki követte Urát a vértanúhalálban [31]. A Pálról szóló tudósításokból is tudjuk, hogy missziós tevékenységéért üldözést kellett szenvednie gyakran a zsidók, de a pogányok részéről is [32].

A keresztények nem alkalmazkodtak a kor szelleméhez. [33] Isten házanépének részeseiként [34] elkötelezték magukat az evangélium igazsága mellett, és ragaszkodtak ahhoz annak ellenére, hogy sokan, akik nem akarták elfogadni megtérésre való felhívásukat, szembeszálltak velük. Életükkel mutatni akarták, mi Isten akarata minden ember számára. Pál bátorította őket, hogy ragyogjanak, mint csillagok a parázna és elfajult nemzedék között. [35] Így látták a világot, és tudták, hogy a világgal való barátság ellenségeskedést jelent Istennel. [36] Tehát értékeik és cselekedeteik teljesen mások voltak, mint a körülöttük élő többi emberé, akik saját akaratuk és kívánságaik szerint akartak élni. Akinek ez nem volt bizonyosság Isten munkálkodásáról, azok megkeményítették szívüket, és ez sokaknál oda vezetett, hogy elutasították az evangéliumot, és erőszakosan felléptek annak hirdetőivel szemben. [37]

A 2. és 3. században a Jézusban hívők még kívülállóknak számítottak a társadalomban. Elhatárolódtak a világi élvezetektől, amelyekben a legtöbb ember örömét kereste. Nem vettek részt a nyilvános ünnepségeken és játékokon, vallásos szertartásokon és intették az embereket, hogy bánják meg bűnös életüket. Ez a társadalom ellenszenvét vonta maga után. Rémisztő szóbeszédet terjesztettek róluk, és az állami üldözések idején sokakat elítéltek anélkül, hogy bármilyen bűnt rájuk tudtak volna bizonyítani. A következő link alatt korai keresztény írók idézeteinek gyűjteménye található, amely pontosabb betekintést ad az akkori helyzetbe: [Idézetek korai íróktól](#)

⚓ 8 Mit jelent számunkra mindez?

Az, ahogyan az első keresztények éltek, nem egy maguk számára kialakított életforma volt. Mindennapjaikat, szabadidejüket, adottságaikat és képességeiket, örömeiket, szomorúságukat, pénzüket és javaikat, mindent, ami az élethez tartozik, megosztottak egymással és odaadtak egymásért. Minden lehetséges módon segíteni akarták egymást abban, hogy kitartsanak az Isten iránti hűségben. Így akarták Jézust odaadásában tanítványaiként követni, ahogyan azt János apostol is kifejezi:

Abból ismerjük a szeretetet, hogy ő az életet adta értünk; ezért mi is tartozunk azzal, hogy életünket adjuk testvéreinkért. (1 János levél 3:16)

Az egymás iránti szeretet, ahogyan az testvérek között természetes, az Isten iránti szeretetük kifejezése volt. János világosan és egyszerűen ezt írja erről:

Mi tehát azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket. Ha valaki azt mondja: „Szeretem Istent”, a testvérét viszont gyűlöli [38], az hazug, mert aki nem szereti a testvérét, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát. Azt a parancsolatot is kaptuk tőle, hogy aki szereti Istent, szeresse a testvérét is. (1 János levél 4:19-21)

Ez ma is éppúgy érvényes mindenkire, aki Jézust akarja követni, vagyis keresztény akar lenni. Komoly

következményekkel jár, ha valaki azzal csapja be magát, hogy a keresztény élet csupán egy „én és Isten” kapcsolat, amelyhez alkalmanként hozzátartozik bizonyos rendezvények látogatása. Krisztus menyasszonya az egyház, nem pedig az egyes keresztény. [39] A Biblia az egyházat Krisztus testének nevezi, amelynek ő a feje. Általa kell a tagoknak egymással összekapcsolódnuk, és ő vezeti a tagokat Istennek való közös szolgálatukban. [40] Azt, hogy milyenek akarta Jézus az egyházat, pontosabban megtudhatod weboldalunk egyéb írásaiból, például [Az Újszövetség egyháza](#) című írásból.

Életünk minden területén szeretnénk az első keresztények példáját követni, és arra hívunk, hogy velünk együtt te is ezt tedd. Különböző városokban, különféle helyeken gyűlünk össze. Szívesen teszünk meg nagyobb távolságokat is, hogy kapcsolatba kerülhessünk olyanokkal, akik vágnak arra, hogy komolyan kövessék Jézust. Nemcsak Jézus szavaiból, [41] hanem saját tapasztalatunkból is tudjuk, hogy nincs sok ilyen ember. Mindig is így volt ez az emberiség történelme során, hogy a legtöbben nem akartak Isten útjain járni.

Ahogy az első keresztények, úgy mi is tapasztalunk sok elutasítást és rágalmat, és találkozunk olyan emberekkel, akik akadályokat akarnak eléink gördíteni. Mivel ők maguk nem készek arra, hogy életüket alárendeljék Istennek és az Ő igéjének, megpróbálják a mi Isten iránti szeretetünket és engedelmisségünket törvénykezésnek vagy túlzásnak bélyegezni. Szeretnénk mindenkit – aki nem hagyja, hogy előítéletek vezessék vagy visszariasszák, hanem szeretne saját maga meggyőződni az igazságról – arra hívni, hogy ismerje meg az életünket, és alkosson maga ítéletet az újszövetségi írásk alapján.

Közös életünkkel szeretnénk bizonyosságot tenni Isten szeretetéről és megváltoztató erejéről, és szeretnénk mindenkit arra buzdítani, hogy ne legyen kicsinyhitű és ne kételkedjen abban, lehet-e még ma így élni. Tapasztaljuk, mennyire áldásos és szükséges is ez a közösségben való élet ahhoz, hogy a valódi erényekben növekedhessünk: alázatban és önzetlenségben, önmegtagadásban és odaadásra való készségben, szelídségben és türelemben, abban, hogy egymást önmagunknál többre értékeljük, hogy lemondjunk saját előnyeinkről és embertársaink számára a legjobbat keressük. Nemcsak azt tapasztaljuk meg, hogy Jézus hogyan tud képessé tenni bennünket minderre, hanem azt is, hogy odaadását és szeretetét – amellyel irántunk volt és van – ezáltal mélyebben megérthetjük, és mindez gyarapítja dicséretünket és iránta való hálánkat.

Szeretteim, szeressük egymást; mert a szeretet Istentől van, és aki szeret, az Istentől született, és ismeri Istent; aki pedig nem szeret, az nem ismerte meg az Istent; mert Isten szeretet. Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala. Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért. Szeretteim, ha így szeretett minket Isten, akkor mi is tartozunk azzal, hogy szeressük egymást. Istent soha senki sem látta: ha szeretjük egymást, Isten lakik bennünk, és az ő szeretete lett teljessé bennünk. *(1 János levél 4:7-12)*

Kapcsolódó írások

Mit jelent kereszténynek lenni?
[Az Újszövetség egyháza](#)
[A látható egyház](#)

Ha vannak gondolataid vagy kérdéseid az írásunkkal kapcsolatban, örülünk, ha megírod nekünk e-mailben!

Elérhetőséged*:

Üzenet*:

E-mail elküldése

Végjegyzet

1. Lukács 6:12-16
2. János 13:34-35
3. János 5:30-46
4. Lukács 11:1
5. Lukács 5:30-32
6. Márk 6:31
7. Lukács 6:27-35
8. János 10:11
9. Lukács 6:27-35
10. Máté 16:21
11. Apostolok cselekedete 2:1-13
12. Márk 1:14-15
13. Zsoltár 32:1.5.
14. Róma levél 5:5
15. Lukács 14:33
16. Lukács 9:23
17. Apostolok cselekedetei 2:46 - Itt a jeruzsálemi templomról van szó, mert más városokban a zsidóknak zsinagógáik voltak, nem templomaik.
18. Jakab levél 5:16; Apostolok cselekedete 19:18
19. Máté 5:14-15
20. Apostolok cselekedete 5:12-14
21. Apostolok cselekedetei 5:1-11
22. Apostolok cselekedetei 1:8
23. Lukács 12:35-40
24. például Róma levél 15:25-27
25. A görög *koinonia* szó nem az adakozás, hanem a gyülekezetben való kölcsönös segítségadás értelmében szerepel.
26. Nehémiás 10:37-38

27. 1 Sámuel 8:15.17
28. Apostolok cselekedetei 24:5.14
29. Jézus erről beszélt a János 8:37-47-ben
30. Apostolok cselekedetei 5:17.23.40-41
31. Apostolok cselekedetei 7
32. 2 Korinthus levél 11:22-27
33. Róma levél 12:1-2; 1 Péter levél 4:1-5
34. Efezus levél 2:19
35. Filippi levél 2:14-16
36. Jakab levél 4:4
37. 2 Korinthus levél 4:7-11
38. Az Újszövetség más igéihez hasonlóan, a „gyűlölni” szó itt is azt jelenti, hogy „kevésbé szeretni”, „valami vagy valaki után helyezni”.
39. Efezus levél 5:25-27
40. 1 Korinthus levél 12:12-sk.
41. Lukács 13:22-24

© 2022 keresztenyek.hu - Minden jog fenntartva.

E dokumentum változatlan és teljes formában történő sokszorosítása magánhasználatra megengedett.

Minden más jellegű felhasználás, illetve a kiadás bármely formája csak írásos beleegyezésünkkel lehetséges.

Ha másként nem jelöljük, a weboldalunkon található írásainkban közölt bibliai részeket az 1975. évi Újfordítású Biblia javított kiadásából (Budapest, Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, 1990), valamint a Revideált új fordításból (RÚF 2014. Budapest, Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, 2014) idézzük.